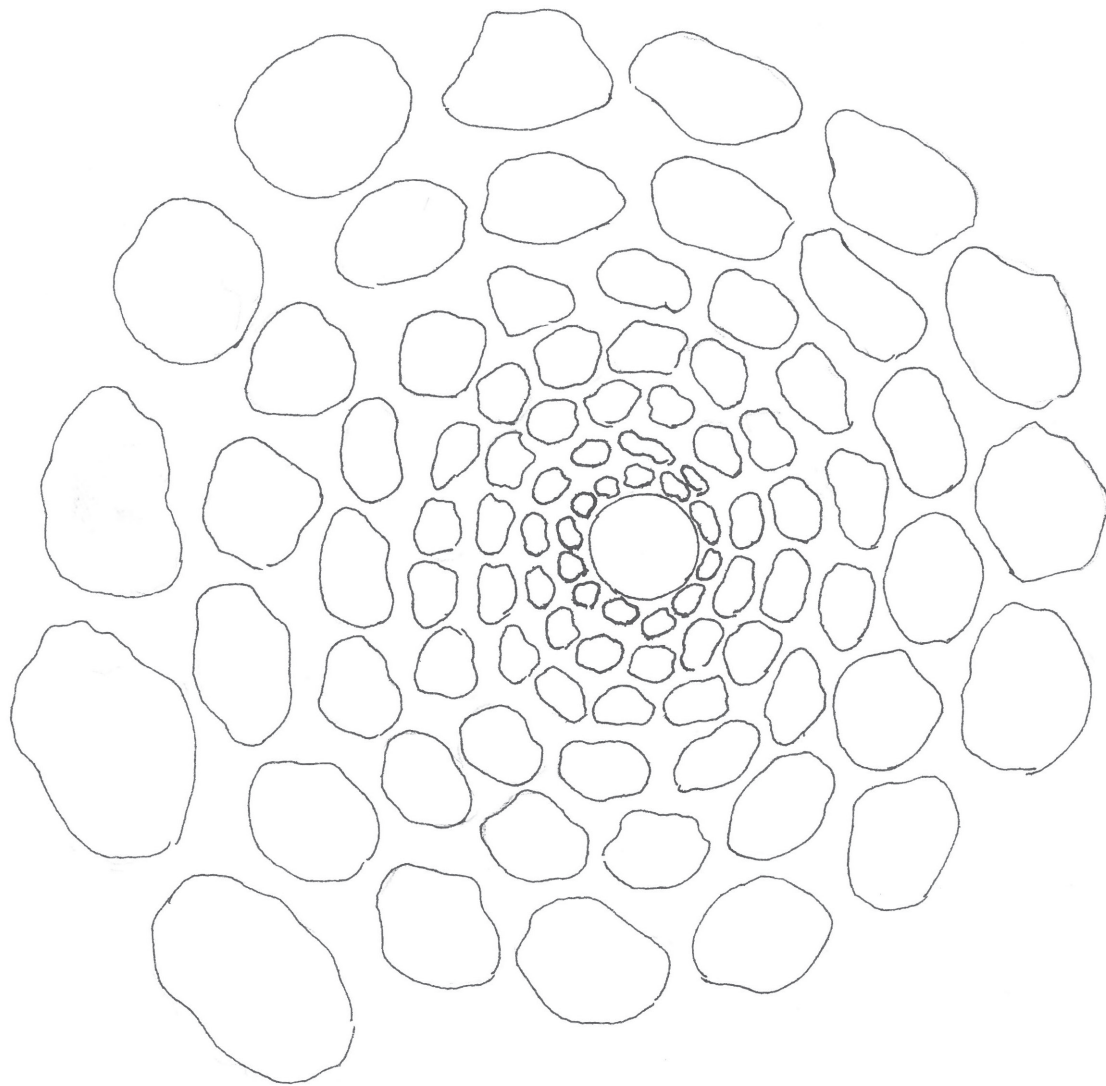

FELIU GASULL I ALTISENT

CONCERT PER A ORQUESTRA

Concert per a orquestra

1a edició: desembre 2020

© Feliu Gasull

© DINSIC Publicacions Musicals, S.L.

Magatzem: Sepúlveda, 84 - 08015 Barcelona

Seu social: Gran Via de les Corts Catalanes, 529 - 08011 Barcelona

email: dinsic@dinsic.com - www.dinsic.com

Il·lustració: Aurora Altisent

Maquetació: DINSIC GRÀFIC

Imprès a: Service Point

Pau Casals, 161-163

08820 El Prat de Llobregat (Barcelona)

Dipòsit legal: B 22349-2020

ISMN: 979-0-69238-917-0

La reproducció total o parcial d'aquesta obra per qualsevol procediment, compresa la re-prografia i el tractament informàtic, i també la distribució d'exemplars mitjançant lloguer i préstec, resten rigorosament prohibides sense l'autorització escrita de l'editor o entitat autoritzada, i estaran sotmeses a les sancions establertes per la llei.

Distribueix: DINSIC Distribucions Musicals, S.L.

Magatzem: Sepúlveda, 84 - 08015 Barcelona

Seu social: Gran Via de les Corts Catalanes, 529 - 08011 Barcelona

email: dinsic@dinsic.com

www: www.dinsic.com

El *Concert per a orquestra* de Feliu Gasull, fruit d'un encàrrec de l'OBC, sorgeix d'una reflexió sobre el silenci, però no sobre el silenci com a absència de so, sinó sobre el silenci interior i la dificultat que tenim a l'hora d'entaular el diàleg que contínuament es produeix al nostre cervell. A partir de la constatació que el nostre cervell sempre està pensant i mai no s'atura, Gasull intenta reproduir musicalment el procés de la meditació transcendental, un dels camins per arribar al silenci interior. Així, tot i que l'obra és un concert per al lluíment de l'orquestra, respon també al concepte de poema simfònic, ja que basa el seu plantejament en la descripció del procés que segueix durant la meditació.

L'obra consta de quatre moviments que s'interpreten sense interrupcions. El primer moviment representa el caos: expressa la contínua activitat cerebral i la dificultat d'aturar-la. Per aconseguir deixar la ment en blanc, s'inicia la repetició insistent d'un mantra, que es desenvolupa en el segon moviment sobre un ritme de *soleá*, un *palo* flamenc format per una amalgama rítmica amb caràcter meditatiu i d'una gran profunditat. Aquest ritme insistent comença molt lent i va creixent fins a arribar a interpretar-se al triple de la velocitat inicial, per dur-nos cap a un clímax total que desemboca en el silenci. Al final d'aquest moment culminant apareix un instrument poc habitual en l'orquestra, el diapasó, que produeix un so que es va extingint lentament de manera natural fins a arribar al silenci. El tercer moviment, per tant, és el silenci: sis segons de silenci. El quart moviment representa el retorn a l'activitat mental. Aquest retorn al so es produeix també de manera progressiva, primer fent vibrar una làmina de vibràfon amb un arc i després afegint-hi gradualment la resta d'instruments. Es tracta d'un moviment més cantabile, en què l'orquestra presenta més harmonia interior que en la resta de l'obra. La partitura acaba amb una petita coda, en què una veu blanca interpreta una melodia sobre un vers de Josep Carner, en un fragment que no pretén ser una gran intervenció de solista vocal, sinó que busca desprendre senzillesa i simplicitat:

La llum ve de l'altura,
la fosca ve del cor:
tot clama i res no dura,
tot calla i res no mor.

Els plantejaments existencials que ha generat aquesta obra són certament difícils d'expressar, però sens dubte la música és un bon mitjà per intentar-ho. Ja ho deia Aldous Huxley, l'autor de la mítica novel·la *Un món feliç*: «Després del silenci, el que més s'apropa a expressar l'inexpressable és la música».

El *Concierto para orquesta* de Feliu Gasull, fruto de un encargo de la OBC, surge de una reflexión sobre el silencio, pero no sobre el silencio como ausencia de sonido, sino sobre el silencio interior y la dificultad que tenemos en el momento de entablar el diálogo que continuamente se produce en nuestro cerebro. A partir de la constatación de que nuestro cerebro siempre está pensando y nunca se para, Gasull intenta reproducir musicalmente el proceso de la meditación transcendental, uno de los caminos para llegar al silencio interior. Así, aunque la obra es un concierto para el lucimiento de la orquesta, responde también al concepto de poema sinfónico, puesto que su planteamiento está basado en la descripción del proceso que sigue durante la meditación.

La obra consta de cuatro movimientos que se interpretan sin interrupciones. El primer movimiento representa el caos: expresa la continua actividad cerebral y la dificultad de pararla. Para conseguir dejar la mente en blanco, se inicia la repetición insistente de un mantra, que se desarrolla en el segundo movimiento sobre un ritmo de *soleá*, un *palo* flamenco formado por una amalgama rítmica con carácter meditativo y de una gran profundidad. Este ritmo insistente empieza muy lento y va creciendo hasta llegar a interpretarse al triple de la velocidad inicial, para llevarnos hacia un clímax total que desemboca en el silencio. Al final de este momento culminante aparece un instrumento poco habitual en la orquesta, el diapasón, que produce un sonido que se va extingiendo lentamente de manera natural hasta llegar al silencio. El tercer movimiento, por lo tanto, es el silencio: seis segundos de silencio. El cuarto movimiento representa el retorno a la actividad mental. Este retorno al sonido se produce también de manera progresiva, primero haciendo vibrar una lámina de vibráfono con un arco y después añadiendo gradualmente el resto de instrumentos. Se trata de un movimiento más *cantabile*, en el que la orquesta presenta más armonía interior que en el resto de la obra. La partitura acaba con una pequeña coda, en la que una voz blanca interpreta una melodía sobre un verso de Josep Carner, en un fragmento que no pretende ser una gran intervención de solista vocal, sino que busca desprender sencillez y simplicidad:

La luz viene de la altura,
la oscuridad viene del corazón:
todo clama y nada dura,
todo calla y nada muere.

Los planteamientos existenciales que ha generado esta obra son ciertamente difíciles de expresar, pero sin duda la música es un buen medio para intentarlo. Ya lo decía Aldous Huxley, el autor de la mítica novela *Un mundo feliz*: «Después del silencio, lo que más se acerca a expresar el inexpressable es la música».

Feliu Gasull's *Concerto for Orchestra*, the upshot of a commission from the Barcelona Symphony and Catalonia National Orchestra, stems from a reflection on silence, but not on silence meaning absence of sound; rather, inner silence and the difficulty we encounter when it comes to engaging in the ongoing dialogue unfolding in our brains. Based on the realisation that our brains are constantly thinking and never stop, Gasull seeks to deliver a musical portrayal of the process of transcendental meditation, one of the avenues to reaching inner silence. Accordingly, although the work is a Concerto to illustrate the splendour of the orchestra, it also follows the concept of a symphony poem, as its approach is founded on depicting the process that unfolds during meditation.

The work comprises four movements that are performed seamlessly. The first conveys chaos: it expresses ongoing brain activity and the complexity of stopping it. To be able to clear one's mind, the unrelenting repetition of a *mantra* begins; it progresses in the second movement based on the rhythm of the *soleá*, a flamenco palo formed by a highly profound rhythmic mix of a meditative quality. This insistent rhythm begins very slowly and increases to the point of being performed at three times the initial tempo to lead us towards an overarching climax that culminates in silence. At the end of this crowning moment, a highly unconventional instrument in the orchestra appears; namely, the tuning fork, which produces a sound that fades steadily to silence in a natural fashion. As a result, the third movement is indeed silence: six seconds of silence. The fourth movement depicts the return to mental activity. This return to sound also unfolds steadily, firstly by drawing a bow across a vibraphone bar and then gradually incorporating the remaining instruments. It is a more *cantabile* movement in which the orchestra exhibits more inner harmony than in the remainder of the work. The score ends with a tiny coda in which a white voice performs a melody on a verse by Josep Carner in a fragment that does not strive to be a major vocal soloist intervention, but rather seeks to exude simplicity and plainness:

Lights glare down from high,
darkness emerges from the heart:
everything bellows and nothing lasts,
everything falls silent and nothing dies.

The existential approaches that have been cultivated by this work are indeed difficult to embody, but music is unquestionably an excellent medium in order to attempt this. Indeed, Aldous Huxley, author of the epic novel *Brave New World*, remarked: "After silence, that which comes nearest to expressing the inexpressible is music."

INSTRUMENTATION

Piccolo

2 Flutes

2 Oboes

English Horn

2 Clarinets in Bb

Bass Clarinet

2 Bassoons

Contrabassoon

4 Horns in F

4 Trumpets in C

2 Tenor Trombones

Bass Trombone

Tuba

4 Percussionist

Harp

Piano (doubling Celesta)

Strings

Child's voice

PERCUSSION SETTING

Percussion I (Timpanist):

- 4 Timpani (bass 32”, large 29”, small 26”, piccolo 23”).
- Finger Cymbals
- Triangle
- Suspended Cymbal (medium size)

Percussion II:

- Marimba
- Xylophone
- Glockenspiel
- Snare Drum
- Bass drum (small size)
- 3 Suspended Cymbals (big, medium and small size)
- Triangle
- Flexatone
- Tubular Bells
- Crotales (only and)

Percussion III:

- Vibraphone
- Glockenspiel
- Gong (big, medium and small size)
- Slide whistle
- Suspended Cymbal (small size)
- 1 Temple Block
- 4 Cowbells
- Crotales (only and)

Percussion IV:

- Bass Drum (big size)
- Suspended Cymbal (big size)
- gong (medium size)
- Crotales (all set)
- Triangle
- 4 Bongos

SPECIAL INDICATIONS FOR PERCUSSION I (TIMPANIST)

Timpani are indicated with the following signs:

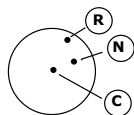
④ = Bass Timpani (32”), ③ = Large Timpani (29”), ② = Small Timpani (26”), ① = Piccolo Timpani (23”).

Striking positions on the timpani drum head:

Ⓝ = Normal striking position on head.

Ⓒ = Striking at center of head.

Ⓡ = Striking on head very near the rim.

From measures 300 to 301 the timpanist uses a special tuning fork C 128 tuned in B $\flat$ ().

These two measures should be amplified with a microphone placed very near the timpani drum head in a very loud level.

SPECIAL INDICATIONS FOR PERCUSSION IV

From measures 1 to 118 the percussion player IV plays large bass drum (on side) with 20 ping-pong balls over its head.

SPECIAL INDICATIONS FOR PIANO PART

From measures 295 a 299 it is required one extra person to press the piano pedal sustain in order to let the piano player go to the piano's tail end.

(It is also possible to put a wedge on the pedal sustain.)

SPECIAL INDICATIONS FOR CELLO PARTS

From measures 24 a 27 one extra sheet of paper is required.

SPECIAL INDICATIONS FOR STRINGS PARTS

SP = Sul ponticello

ST = Sul tasto

MSP = Massimo sul ponticello

LSP = Leggeramente sul ponticello

GENERAL INDICATIONS

- Quarter tones are indicated with the following signs: $\sharp \flat \sharp \flat \sharp \flat$
- $\longrightarrow$ = progressively.
- $\uparrow$ = highest note.
- $\downarrow$ = lowest note.
- All gliss should be played progressively and must respect the indicated duration.
- All grace notes are extremely short.
- The notation signifies the repetition of the same note and the number of attacks is approximate.
- Accidentals carry throughout measure. However, numerous cautionary accidentals have been included.

CHILD'S PART

From measures 422 to 433 there is a solo child's part. The text is part of the poem "L'esperança" by Josep Carner (Obres completes. Ed. Biblioteca Selecta, 1968, p. 485):

La llum ve de l'altura,	<i>Light comes from the highest,</i>
la fosca ve del cor:	<i>darkness from the heart:</i>
Tot clama i res no dura,	<i>All is clamor, and nothing lasts,</i>
Tot calla i res no mor.	<i>All is silent, and nothing dies.</i>
	Trans. by Josep Miquel Sobrer

Score in C

Approximate duration 21'

This work was commissioned by the Orquestra Simfònica de Barcelona i Nacional de Catalunya,
who gave the first performance on 13th November 2003,
conducted by Mr. Achim Fiedler.

CONCERT PER A ORQUESTRA

Feliu Gasull (1959)

[illegible]